

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

7 maart 2007

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met de internationale conventie tegen het dopinggebruik in de sport,
opgemaakt in Parijs op 19 oktober 2005, en de bijlagen I en II**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden,
Internationale Samenwerking en Toerisme
uitgebracht door de heer Luk Van Nieuwenhuysen en mevrouw Sabine Poleyn**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Karim Van Overmeire.

Vaste leden:

de heren Stefaan Sintobin, Roland Van Goethem, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, John Vrancken;
de dames Sabine Poleyn, Miet Smet, de heren Luc Van den Brande, Johan Verstreken;
de heren Gilbert Bossuyt, Jan Roegiers, mevrouw Anissa Tamsamani;
de heer Marnic De Meulemeester, de dames Stern Demeulenaere, Anne Marie Hoebeke.

Plaatsvervangers:

mevrouw Agnes Bruyninckx, de heer Werner Marginet, mevrouw Marie-Rose Morel, de heer Christian Verougstraete, mevrouw Linda Vissers;
de heren Ludwig Caluwé, Stefaan De Clerck, mevrouw Trees Merckx-Van Goeij, de heer Koen Van den Heuvel;
de heren Bart Caron, Kurt De Loo, Jacky Maes;
de heer Louis Bril, mevrouw Patricia Ceysens, de heer Marc van den Abeelen.

Toegevoegde leden:

de heer Eloi Glorieux;
de heer Jan Loones.

Zie:

1048 (2006-2007)

– Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

Blz.

I.	INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER BERT ANCIAUX, VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, JEUGD, SPORT EN BRUSSEL	4
II.	ALGEMENE BESPREKING.....	5
1.	Vragen en opmerkingen van de leden	5
1.1.	Tussenkost van de heer Felix Strackx	5
1.2.	Tussenkost van de heer Jan Roegiers	6
1.3.	Tussenkost van mevrouw Sabine Poleyn	7
1.4.	Tussenkost van mevrouw Anne Marie Hoebeke	7
1.5.	Tussenkost van de heer Luk Van Nieuwenhuysen	7
2.	Antwoorden van de minister	7
III.	STEMMINGEN.....	9
1.	Artikelsgewijze stemming.....	9
2.	Stemming over het geheel	9

DAMES EN HEREN,

In de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme werd op datum van donderdag 8 februari 2007 het ontwerp van instemmingsdecreet bij de internationale conventie tegen het dopinggebruik in de sport, opgemaakt in Parijs op 19 oktober 2005 en de bijlagen I en II, na bespreking bij unanimité aangenomen.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER BERT ANCIAUX, VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, JEUGD, SPORT EN BRUSSEL

Bij de aanvang van zijn uiteenzetting wijst minister *Bert Anciaux* erop dat doping vandaag de dag onbetwistbaar één van de grootste bedreigingen vormt voor de sport. Het is nefast voor de sporter, tegen de fair play en vervalst de resultaten van wedstrijden en competities. Daardoor brengt het de sport onherstelbare schade toe. Men kan deze zaak dus niet zomaar op haar beloop laten en de minister wenst hierop dan ook niet besluiteloos toe te kijken. Vertrekkend vanuit zijn beleidsnota Sport wil hij zijn beleid met betrekking tot de dopingbestrijding in Vlaanderen verder op één lijn brengen met de aanpak van het Wereldantidopingagentschap (WADA), de Raad van Europa en de UNESCO. De minister benadrukt daarbij dat dopingbestrijding als internationaal fenomeen, ook een geharmoniseerde aanpak tussen staten en internationale sportfederaties vergt.

De minister wijst er daarbij op dat de overeenkomst ter bestrijding van doping van de Raad van Europa die door ons land geratificeerd werd en in werking is getreden op 1 januari 2002, momenteel het enige wettelijke internationale instrument tegen dopinggebruik is. Hij benadrukt dat bij deze overeenkomst slechts een 40-tal Europese landen partij zijn, waardoor er dus zeker geen sprake is van een mondiaal bereik. De Olympische Beweging staat daarom een mondiale aanpak van de dopingproblematiek voor. De basis daarvoor werd gelegd naar aanleiding van de eerste wereldconferentie over doping in de sport die in 1999 doorging in Lausanne. Het belangrijkste besluit van deze conferentie was dat men de nood aan een onafhankelijk dopingorgaan heeft erkend.

Dit orgaan, het WADA of Wereldantidopingagentschap werd opgericht op 10 november 1999 en is een 'foundation' onder Zwitsers recht. De minister belicht ook de missie van WADA: de promotie, coördinatie en waarneming op internationale basis van de strijd tegen doping in al zijn vormen. Het agentschap is paritair samengesteld met een afvaardiging van de Olympische Beweging en de publieke overheden, en

ook de financiering gebeurt gemeenschappelijk. De Vlaamse overheid stort jaarlijks vanuit de begroting Medisch Verantwoord Sporten een bijdrage van ongeveer 70.000 euro.

De minister schetst ook de verdere historiek van deze kwestie. In 2003 werd door de Vlaamse Regering de Verklaring van Kopenhagen tegen het gebruik van doping in de sport aangenomen. Deze vormde echter slechts een politieke en morele overeenkomst die het WADA en zijn werkingsinstrument – de WADA-code – wilde ondersteunen, maar geen enkele juridische afdwingbaarheid heeft. Daarom werd internationaal opgeroepen tot een gezamenlijke aanpak op vlak van onderwijs, informatie, onderzoek, controles en sancties met betrekking tot doping. Naar aanleiding hiervan werd op de 33e bijeenkomst van de algemene conferentie van de UNESCO op 19 oktober 2005 de internationale conventie tegen doping in de sport unaniem goedgekeurd. Volgens de minister heeft deze conventie belangrijke gevolgen voor de sport en vormt ze het antwoord van de publieke overheden op de talrijke oproepen van de internationale gemeenschap en de Olympische Beweging. De conventie zorgt immers voor een wettelijk kader waarbinnen alle regeringen maatregelen kunnen nemen om doping uit de sport te bannen. Bovendien draagt ze bij aan de harmonisering van de strijd tegen doping wereldwijd. Voor het eerst ook, zijn regeringen van over de hele wereld het eens geworden om het internationaal recht toe te passen in de strijd tegen doping. De minister vestigt er ook de aandacht op dat de conventie nog maar pas in werking is getreden, namelijk op 1 februari 2007, geheel conform de voorwaarde dat ze aanvaard moest worden door meer dan dertig landen.

Minister Anciaux verduidelijkt waar de UNESCO-conventie toe dient: zij maakt het mogelijk om 'de code' toe te passen en verplicht alle landen om maatregelen te nemen in overeenstemming met de principes ter zake. De code heeft enerzijds tot doel de bescherming van het basisrecht van de atleet om deel te nemen aan een sport die vrij is van doping en wil bijgevolg de gezondheid, de rechtvaardigheid en de gelijkheid van alle sporters in de hele wereld garanderen. Anderzijds streeft de code naar harmonisering van de dopingbestrijding. Minister Anciaux somt de vier bijkomende internationale standaarden of normen op die daartoe zijn uitgewerkt en die de technische en operationele vereisten voor efficiënte dopingcontroles vastleggen. Het gaat om de internationale dopinglijst van het WADA; de normen voor het verlenen van een toestemming wegens therapeutische noodzaak; de standaarden voor de dopinglaboratoria en de dopingcontroles zelf.

De eerste twee standaarden – de dopinglijst en de toestemming wegens therapeutische noodzaak –

maken integraal deel uit van de conventie omdat zij bindende voorwaarden opleggen aan de staten en de sportwereld. Ze zijn volgens de minister dan ook essentieel voor de internationale harmonisering van de strijd tegen doping in de sport. Het WADA zal elk jaar een nieuwe internationaal erkende lijst van verboden stoffen opstellen. Die lijst wijzigt volgens minister Anciaux geregeld omdat steeds nieuwe stoffen worden ontdekt en nieuwe methoden worden ontwikkeld. De toestemming wegens therapeutische noodzaak biedt de sporter de mogelijkheid om zich voor legitieme medische doeleinden en onder strikte voorwaarden geneesmiddelen te laten voorschrijven die voorkomen op de dopinglijst. Elke wijziging van die standaarden kan snel in de bijlagen bij de conventie worden aangepast, hetzij na goedkeuring van de Conferentie der Partijen die toeziet op de implementatie, hetzij via een schriftelijke procedure. Specifiek voor wat betreft de toestemming wegens therapeutische noodzaak, bestaat er volgens minister Anciaux een absolute nood aan een goede regeling, aangezien moet vastgesteld worden dat in de sportwereld op basis van de huidige gangbare praktijk een veelvoud aan dergelijke medische attesten wordt afgeleverd, waarbij het ene al onwaarschijnlijker is dan het andere. Op basis van die attesten zou men, bijvoorbeeld, moeten constateren dat het percentage aan acute astmalijders in de sportwereld dramatische proporties heeft bereikt. Ernstige controles hierop dringen zich dan ook op.

De minister preciseert verder dat de Conferentie van de Partijen het beslissingsorgaan is van de conventie, en is samengesteld uit de 41 lidstaten die de conventie tot nu toe al ratificeerden. Geheel en al toevallig gaat de allereerste Conferentie der Partijen trouwens net vandaag, 8 februari 2007, door op de hoofdzetel van de UNESCO in Parijs. Minister Anciaux verklaart dat op de agenda van die bijeenkomst de volgende punten staan: de verkiezing van het Bureau en dus een voorzitter en vier vicevoorzitters, goedkeuring van de procedurevoorschriften, het beheer van een financieel fonds en het goedkeuren van de mees- te recente internationale standaard, namelijk de dopinglijst 2007 van het WADA. Vertegenwoordigers van het WADA en de opvolgingsgroep doping van de Raad van Europa kregen er volgens de minister een adviserende rol toebedeeld en een vertegenwoordiger van zijn administratie zal na de ratificatie van de conventie de vergadering als effectief lid kunnen opvolgen. Momenteel gebeurt zulks nog ten titel van waarnemer. De minister vindt het belangrijk vertegenwoordigd te zijn op de Conferentie van Partijen, om met de opgebouwde expertise verder mee de weg naar efficiënte dopingbestrijding te kunnen bepalen.

De minister vervolgt dat een aantal bepalingen van de conventie voorzien in de financiering van initia-

tieven door de UNESCO. Artikel 17 van de conventie voorziet in een Fonds voor het bannen van doping in de sport, dat wordt gespijsd uit bijdragen, giften of legaten afkomstig van lidstaten en privé-organisaties. Het kan worden gebruikt om de werkingskosten van de conventie te dekken.

Erop wijzend dat de ratificatieprocedure van de UNESCO-dopingconventie momenteel lopende is, benadrukt minister Anciaux dat de principes van de code en dit verdrag nu al, weliswaar gefaseerd, zoveel als juridisch mogelijk in de interne regelgeving worden ingebouwd.

De minister verduidelijkt dat de internationale dopinglijst van het WADA nu al in de mate van het juridisch mogelijke overgenomen wordt in onze regelgeving via een uitvoeringsbesluit. Ook de bepalingen aangaande de toestemming wegens therapeutische noodzaak zijn van kracht en werden ingebouwd in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2005 houdende uitvoering van het huidige decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening van 27 maart 1991.

Tot slot kondigt minister Anciaux aan dat in de loop van het voorjaar een volledig nieuw decreet medisch verantwoord sporten zal worden ingediend bij het Vlaams Parlement. Hij verwacht het advies van de Raad van State tegen 19 februari 2007, waarna dan de teksten voor definitieve goedkeuring zullen worden voorgelegd aan de regering. Dit nieuwe decreet vormt volgens de minister het sluitstuk van de gefaseerde aanpak. Alle interne regelgeving zal dan volgens de minister volledig in overeenstemming zijn met de WADA-code en de UNESCO-conventie tegen het dopinggebruik in de sport. Hij vraagt de commissieleden dan ook met aandrang om de conventie zo snel mogelijk goed te keuren, zodat Vlaanderen zijn leidinggevende rol op vlak van dopingbestrijding verder kan vervullen.

II. ALGEMENE BESPREKING

1. Vragen en opmerkingen van de leden

1.1. Tussenkomen van de heer Felix Strackx

De heer *Felix Strackx* stelt dat het Vlaams Belang een krachtdadige aanpak in het antidopingbeleid altijd zal steunen, zowel in de sport als daarbuiten. Het Vlaams Belang zal het instemmingsdecreet bij deze conventie dan ook goedkeuren. Toch heeft het lid een aantal bedenkingen. Zo moet een antidopingbeleid eerst en vooral geloofwaardig zijn, hetgeen betekent dat de dopingtests dus ook waterdicht moe-

ten zijn. Vandaag wordt men geconfronteerd met vals-positieve resultaten zowel als vals-negatieve resultaten, stelt de heer Strackx. Het moge daarbij duidelijk zijn dat vooral de vals-positieve tests bijzonder nefast kunnen zijn.

Daarop inpikkend laat *de minister* opmerken dat hij het bij dat laatste allicht over de EPO-test heeft, waarop *het lid* stelt dat er misschien nu geen andere bekende voorbeelden zijn, maar dat het geval Rutger Beke heeft aangetoond dat vooral vals-positieve resultaten voor de sporter vreselijk zijn en ze in een spiraal van negatieve gebeurtenissen (aantasting van het eergevoel, inkomensverlies) dreigen te brengen. De heer Strackx vindt daarenboven ook de reactie van het WADA op het geval Rutger Beke – dat zonneklaar aantoonde dat vals-positieve resultaten wel degelijk mogelijk zijn – uitermate arrogant. De betrokken Belgische onderzoekers werden voorgesteld als twee zonderlingen die wel iets aangetoond hebben, maar toch wil het WADA met geen mogelijkheid toegeven dat er fouten mogelijk zijn met de bestaande EPO-test. Het gaat niet op dat een organisatie die opkomt voor fair play zich zo star en onaanastbaar opstelt.

Over de vals-negatieve resultaten van tests lopen in de pers momenteel al weken vele geruchten en insinuaties die afkomstig zijn van anonieme getuigen. Een en ander leidt tot speculaties dat zagezegd on-aangekondigde dopingcontroles vooraf toch gekend zouden zijn. Het lid wenst te vernemen of de minister het minstens theoretisch mogelijk acht dat een dopingcontrole uitlekt van tevoren. Hoe wordt zo'n controle eigenlijk georganiseerd? Wie neemt daarin de beslissingen en hoeveel mensen zijn daarvan op de hoogte, vraagt de heer Strackx. Kunnen derden toegang hebben tot die informatie? Kan er op enigerlei manier een lek zijn in het systeem? Het lid stelt dat de negatieve persaandacht ter zake de geloofwaardigheid van het dopingbeleid aantast.

De heer Strackx komt vervolgens tot het 'niet-sportieve' gedeelte van zijn tussenkomst en klaagt daarbij met name de dubbele moraal, de dubbelzinnigheid en de hypocrisie van beleidsmakers en politici aan die enerzijds een hardnekkigheid en nultolerantie voorstaan inzake doping in de sport maar anderzijds een gedoogbeleid willen voeren en zelfs tersluiks propaganda maken voor middelengebruik in andere facetten van de samenleving zoals de showbusiness of het uitgaansleven. Hij maakt de vergelijking tussen iemand die als een sociaal tof karakter wordt beschouwd maar tegelijk ook alles slikt, snuift of gebruikt aan genotsmiddelen dat hij maar tegenkomt en iemand anders die het gezond houdt, aan competitiesport doet en eerder als een 'nerd' wordt beschouwd, maar het ongeluk heeft dat hij net de dag dat er een dopingcontrole is, de hoest-

siroop van zijn moeder heeft gebruikt tegen een opkomende verkoudheid, waardoor hij positief plast. Dit opzettelijk wat extreem geformuleerde voorbeeld toont volgens hem echter wel aan dat dergelijke vals-positieve resultaten zwaar stigmatiserend kunnen werken. Hij refereert daarbij ook aan de plannen die er ooit circuleerden om de namen te publiceren van sporters die positief testten en stelt dat er vaak een heksen-jacht wordt georganiseerd tegen iemand die men naar alle billijkheidsnormen niet als schuldig kan bestempelen. Een dergelijk systeem van twee maten en gewichten is ten gronde onrechtvaardig.

De heer Strackx vindt zelf ook dat bijna niets nog mag, als men de lijst van verboden producten overloopt. Hij geeft toe dat er wel een aantal uitzonderingen zijn ingeschreven, zoals therapeutisch gebruik, maar daaraan zit dan weer een hele procedure vast die voor amateursporters quasi niet haalbaar is. Dit is des te erger daar zowat iedereen die op de een of andere manier occasioneel aan sport doet, wel eens als amateursporter kan worden gecontroleerd. Hij stelt dan ook dat het Vlaamse antidopingbeleid in die zin veel verder gaat dan wat hier in de conventie is voorzien. Op zich is dat misschien niet geheel onterecht, maar het staat wel in schril contrast met bepaalde andere, maatschappelijk blijkbaar wel getolereerde, praktijken. In het verslag van een bespreking in de commissie Onderwijs van 1 februari leest hij bijvoorbeeld dat er wordt gesteigerd als er sprake is van drugscontroles in scholen. Dat vindt hij vreemd aangezien op basis van het decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening elke scholier, leerling of student die aan sport doet kan worden getest op doping en alle mogelijke drugs die ook op die verboden lijst staan. Maar buiten het sportieve gebeuren, moet qua drugs blijkbaar alles kunnen. Draconische controles in het ene geval en totale tolerantie in het andere geval zijn geheel en al onlogisch.

1.2. Tussenkomst van de heer Jan Roegiers

De heer *Jan Roegiers* wenst eerst en vooral even kort te repliceren op de laatste opmerking van de voorgaande spreker. Hij stelt vast dat de heer Strackx er blijkbaar per definitie van uitgaat dat jongeren die zich in het weekend amuseren ook allerlei genotsmiddelen gebruiken en dus culpabiliserend spreekt ten aanzien van jongeren. Vanwege het Vlaams Belang is dit geen nieuw discours.

Het stoort de heer Roegiers daarnaast echter veel meer dat degenen die al maanden allerlei al dan niet vermeende dopingtoestanden in de Italiaanse ziekenhuizen aanklagen en de pers vullen met eigen 'onderzoeken', er bij een bespreking ter zake niet zijn. Kranten vullen met loze praat vinden ze blijk-

baar belangrijker dan verslag doen van relevant wetgevend werk.

De heer Roegiers kondigt aan de conventie te zullen goedkeuren, maar stelt dat het belangrijk is dat ze samen wordt gelezen met het aangekondigde nieuwe decreet medisch verantwoord sporten. Hij stelt dat de overheid alle mogelijk inspanningen moet leveren, maar dat de sportwereld mee geresponsabiliseerd en betrokken dient te worden in de strijd tegen dopinggebruik. Hij stelt vast dat sommigen uit de sportmiddens de internationale strijd tegen doping verbaal wel openlijk ondersteunen, maar dan toch oogluikend het gebruik toelaten of gedogen. Hij vreest dat deze ingesteldheid de positieve inspanningen minstens deels teniet zal doen en acht het waarschijnlijk dat de wetgeving altijd achterop zal hinken tegenover de evolutie van de sportprestatieverhogende middelen en degenen die ze toedienen. Toch beklemtoont hij dat er continu inspanningen moeten worden geleverd om sport zo clean mogelijk te maken. Hij stelt uit te kijken naar het aangekondigde decreet medisch verantwoord sporten, dat op zijn minst even belangrijk is als de vandaag voorliggende conventie.

1.3. Tussenkoms van mevrouw Sabine Poleyn

Mevrouw *Sabine Poleyn* wenst eerst en vooral de heer Johan Sauwens en mevrouw Trees Merckx-Van Goey, die binnen haar fractie deze problematiek van nabij opvolgen, te verontschuldigen aangezien ze hier vandaag om persoonlijke redenen niet aanwezig kunnen zijn.

Ze constateert dat ons land altijd een voortrekkersrol heeft gespeeld voor wat de strijd tegen dopinggebruik betreft en verwijst daarvoor naar het reeds uit 1991 daterende decreet van minister Hugo Weckx inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. Dit heeft een voorbeeldfunctie vervuld voor diverse andere Europese landen. Ze onderstreept verder dat ze ervan uitgaat dat het echte debat over het Vlaamse antidopingbeleid bij wijziging van dat decreet zal worden gevoerd. Daarbij staat voor het lid het preventieve aspect centraal evenals een strikte interpretatie van het medisch verantwoord middelengebruik. Afsluitend stelt ze dat ook CD&V het instemmingsdecreet bij deze conventie zal goedkeuren.

1.4. Tussenkoms van mevrouw Anne Marie Hoebeke

Mevrouw *Anne Marie Hoebeke* komt vooreerst nog even terug op de vergelijking die de heer Strackx heeft gemaakt tussen het middelengebruik in de sport en het middelengebruik in het uitgaansleven.

Ze veronderstelt dat het grote probleem zich situeert in de toenemende commercialisering die zich aftekent in de sport en dan voornamelijk de wielrennerij. De VLD wil volgens mevrouw Hoebeke vooral zien dat sport ook echt sportief kan verlopen, met gelijke kansen, op elk niveau. De supporters vragen dat de lat voor iedereen gelijk ligt. Ze stelt dat dit ook het doel is van wat voorligt. De conventie beoogt volgens haar ook het aan banden leggen van de voor-sprong van de kringen die met de commerciële belangen van de sport bezig zijn en die dus altijd een stapje voor dreigen te blijven op de justitie, door wereldwijd een draagvlak te creëren voor het aanpakken van deze problematiek. Ze stelt dat het evenwel niet mogelijk is in te schatten in welke mate er in de verschillende landen ook effectief aangepaste regelgeving zal worden uitgewerkt en aan welk tempo die reël zal worden toegepast. Als verdienste van de conventie moet volgens het lid zeker genoteerd worden dat ze een kader schetst en de principes uittekent voor internationale samenwerking inzake de strijd tegen het dopinggebruik. Ze verklaart dat voor de VLD het ontwerp van decreet en de conventie die nu voorliggen, voldoen als instrument en dat haar fractie deze dan ook zullen goedkeuren.

1.5. Tussenkoms van de heer Luk Van Nieuwenhuysen

De heer *Luk Van Nieuwenhuysen* wenst nog te reageren op de opmerking van de heer Roegiers als zou de heer Strackx culpabiliserend spreken over de jeugd. Hij stelt dat, als er al sprake is van enige culpabilisering, zulks eerder gericht is aan het adres van degenen die in deze de dubbele moraal waarvan sprake, hanteren. Ter vergelijking zou men anders ook het beleid van de minister culpabiliserend kunnen noemen ten overstaan van de sporters, zo meent hij. Hij veronderstelt dat niemand dat wil beweren.

2. Antwoorden van de minister

Minister *Bert Anciaux* wil zelfs niet proberen de bedenking dat WADA soms enige arrogantie aan de dag legt, te weerleggen. Hij stelt wel dat er ter zake een evolutie aan de gang is binnen WADA en dit ten goede. Uit de zaak Rutger Beke heeft WADA intussen toch ook lessen getrokken, beweert de minister, en er zijn aanpassingen gebeurd.

Hij meldt ook dat er wereldwijd zeven gevallen bekend zijn zoals Rutger Beke, maar ook niet meer dan dat. Op een totaal van vele duizenden onderzoeken gaat het dus over een bijna verwaarloosbaar percentage. Hij interpreteert dit dan ook niet als een echte 'deficiëntie' in de gangbare EPO-test. Het betekent wel dat de test niet klopt als de persoon zelf op na-

tuurlijke wijze een aantal stoffen aanmaakt, wat een heel grote uitzondering blijft. Wanneer men weet heeft van die fysiologische anomalie, weet men meteen ook dat de op vandaag bestaande EPO-test niet sluitend is. Er gebeurt in die gevallen ook altijd een doorverwijzing naar gespecialiseerde laboratoria. De minister garandeert ook dat de namen van de betrokken laboratoria in Vlaanderen intussen ook gezuiverd zijn, en stelt dat geen enkel internationaal labo hun onderzoeken heeft kunnen tegenspreken. Minister Anciaux beaamt evenwel dat de onfeilbaarheid niet van deze wereld is, zodat men inderdaad altijd met de grootste omzichtigheid te werk moet gaan omdat dergelijke zaken ten onrechte een leven kunnen vernielen en een carrière kunnen breken.

Wanneer het gaat over vage beschuldigingen en anonieme getuigen, stelt de minister dat men daarmee eigenlijk niets kan bewijzen, maar dat het in de perceptie van de mensen natuurlijk wel een indruk nalaat. Hij bekijkt dit vanuit een dubbel perspectief: een heksenjacht kan niet, maar anderzijds mag men ook niet naïef zijn en moet men willen beseffen dat er inderdaad ernstige problemen zijn. Dat klimaat moet worden aangegrepen om eensgezindheid te scheppen binnen de politieke, maatschappelijke en sportieve wereld om de strijd tegen dopinggebruik op te voeren. De minister heeft sterk de indruk dat daarvoor in de sportwereld een draagvlak groeit en dat steeds meer mensen daar nu echt de strijd willen aangaan. Hij denkt ook dat de recente insinuaties dat eigenlijk mee aantonen, net als het feit dat belangrijke spelers in diverse sporttakken zich uitdrukkelijk actief mee beginnen in te zetten in de strijd tegen doping. De minister wil daaraan werken en hij zal op korte termijn stappen ondernemen om het draagvlak daarvoor in Vlaanderen nog te vergroten.

Hij weet zich gesteund door onder meer IOC-voorzitter Jacques Rogge om aan de WADA-code te blijven werken en zelfs verder te gaan dan internationaal is voorgeschreven. Ook stelt de minister dat eenmaal alle regelgeving geconformeerd is aan alle internationale normen en WADA-criteria, de weg moet openliggen voor het gesprek over een verregaande responsabilisering van de sportwereld, waarbij – zoals op vandaag in wezen nog altijd het geval is – niet enkel de sporter, maar ook de entourage, ploegleiding, dokters en verzorgers mee verantwoordelijk worden gesteld, niet louter strafrechtelijk, maar ook tuchtrechtelijk voor het nalaten van een ernstig antidopingbeleid. Er zal volgens de minister op dat moment een veel sterker instrument aanwezig zijn om de strijd tegen doping aan te gaan.

Minister Bert Anciaux merkt verder op dat hij zich eerder terughoudend wil opstellen ten aanzien van de hypothetische vraag naar 'theoretische lekken' in het systeem van de onaangekondigde dopingcontroles.

Wel weet hij stellig dat er op de dag van vandaag geen lekken zijn en dat het uitgewerkte systeem geen opening laat voor niet-illegale lekken. Tegen illegale of criminele praktijken is vanzelfsprekend geen enkel, zelfs 'waterdicht', systeem bestand. De procedure is er wel op gericht dat bijzonder weinig mensen van de voorgenomen controles op de hoogte zijn, zo stelt de minister. Hij is er daarbij ook van overtuigd dat dit systeem nog meer sluitend wordt door de controles om te buigen naar 'buiten-competitiecontroles'. De minister zegt ook dat het voor de 'gespecialiseerde' gebruikers moeilijker wordt. Hij licht toe dat bepaalde producten perfect opspoorbaar zijn op zeer korte termijn na inname. In functie van wedstrijden zal men daarom steeds meer afgaan op die meest cruciale en kwetsbare periodes in dit verband, zo stelt hij. Er zal dus een veel grotere en meer doelgerichte controlemogelijkheid zijn en niet louter nog controle tijdens en na de wedstrijd. Hoe dan ook zal de strijd tegen doping door de nieuwe reglementering nog een stuk effectiever gemaakt worden. De gebruikers van doping zullen het veel moeilijker krijgen aangezien ze op veel meer tijdstippen gecontroleerd zullen kunnen worden. Met de nieuwe middelen en mogelijkheden die in de toekomstige regelgeving zullen worden opgenomen, zullen de bevoegde overheden daarnaast ook veel minder de op het terrein bestaande evoluties moeten 'achternaholen'.

Afsluitend dankt minister Anciaux de commissieleden nog voor de algemene steun die zij hebben toegezegd voor dit decreet.

Naar aanleiding van een recent radio-interview met een atleet, wenst mevrouw *Anne Marie Hoebeke* ook nog te vernemen of een onaangekondigde controle, bij bijvoorbeeld een wielrenner, hetzelfde juridisch stramien volgt als de wetgeving inzake huiszoeking op strafrechtelijk vlak, waarbij men alleen bij iemand binnen mag gaan tussen vijf uur 's ochtends en negen uur 's avonds? Ze veronderstelt namelijk dat dit op dezelfde manier gebeurt als een klassieke huiszoeking, met hetzelfde instrumentarium. De *minister* weerlegt dat dit de facto identiek verloopt en stelt dat dit gegeven in de nieuwe regelgeving zeer uitdrukkelijk zal worden gedefinieerd. In de sportwereld maken werkgevers en werknemers nu echter reeds expliciete afspraken, waarbij bijvoorbeeld beroepsrenners op elk moment van de dag kunnen worden gevraagd om zich aan een controle te onderwerpen. Daar hebben ze dan immers zelf uitdrukkelijk de toestemming voor gegeven.

III. STEMMINGEN

1. Artikelsgewijze stemming

Artikel 1

Ter stemming gelegd, wordt het eerste artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimititeit van twaalf stemmen.

Artikel 2

Ter stemming gelegd, wordt ook het tweede artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimititeit van twaalf stemmen.

Artikel 3

Ter stemming gelegd, wordt daarna ook het derde artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimititeit van twaalf stemmen.

2. Stemming over het geheel

In zijn geheel ter stemming gelegd, wordt het ontwerp van decreet houdende instemming met de internationale conventie tegen het dopinggebruik in de sport, opgemaakt in Parijs op 19 oktober 2005, en de bijlagen I en II, tenslotte eveneens aangenomen bij unanimititeit van twaalf stemmen.

De verslaggevers,

De voorzitter,

Luk
VAN NIEUWENHUYSEN
Sabine POLEYN

Karim

VAN OVERMEIRE
